

Οι θερινοί κινηματογράφοι αποτελούν μια συνθήκη που δείχνει να χαροπαλεύει, απέναντι στις πολυαιθουσες, οι οποίες μπορεί να επαίρονται για ανέσεις, πολυτέλειες, ήχους χάλι έντ, κλιματισμούς και τα ρέστα, αλλά δεν είναι παρά κλουβιά. Ασε που είναι ενοχλητικό, ότι οι μεμονομένοι αιθουσάρχες τείνουν να σβήσουν μπροστά στα μεγάλα σχήματα. Οτι συμβαίνει δηλαδή σε όλη την κλίμακα της και ελεύθερης οικονομίας αποκαλούμενης. Για να απαντηθεί έμεσα, δηλαδή, το πόσο ελεύθερη είναι.

Οι θερινοί είναι λυτρωτικοί. Απλώνεις την αρίδα στο εμπρόσθιο άδειο κάθισμα, οι φουμαδόροι το φουντώνουν, οι πότες πίνουν, οι πεινάλες καταβροχθίζουν. Κάθεσαι όπου γουστάρεις, ρίχνεις καμιά ματιά στα γύρω μπαλκόνια. Πάνω απ' όλα δέχεσαι και τις συνεχείς επιθέσεις από νυχτολούλουδα και γιασεμιά. Κι όταν φεύγεις μετά τα μεσάνυχτα, στην άδεια πόλη, ή στην ήσυχη επαρχία, έχεις ακόμα τις σκέψεις της πλοκής, την ώρα που σε δροσίζει η ελευθερία του δίτροχου.

Όλα τα προαναφερθέντα ανήκουν στην όμορφη ιδιαιτερότητα του θερινού κινηματογράφου. Υπάρχουν όμως και κάποια μευνεκτήματα που θα αναφερθούν στο δεύτερο μέρος, 48 ώρες αργότερα.

Ελλάδα, λοιπόν, όπου ακόμα επιβιώνουν [Θερινές κινηματογραφικές ιστορίες](#) . Μια σύντομη αναφορά για όσες ταινίες χάρηκα φέτος, κάτω από τον ουρανό που μπορεί να μην ήταν μονίμως έναστρος, αλλά ήταν πάντα καλοκαιρινός, αισιόδοξος, ή έστω σε έσπρωχνε να ξεχάσεις την βαναυσότητα των καιρών.

Εξήντα τέσσερες περσόνες μέτρησα στον επαρχιακό κινηματογράφο, που χάζεψα το «Μετά την καταιγίδα».

Σαράντα δυο από αυτές ήταν γένους θηλυκού.

Σαφής υπεροπλία, έναντι του αποκαλούμενου ισχυρού, και μάλιστα σε κάθε ηλικία.

Κάποια, από τα πιο νεαρά θηλυκά, σηκώθηκαν μόλις άναψαν τα φώτα και βημάτισαν πάνω στο χαλίκι προς την έξοδο, εμφανώς δακρυσμένα. Χαρμόσυνο το μήνυμα: Ο έρωας κατοικεί ακόμα σε κοριτσιίστικες ψυχές. Είναι η μεγάλη περιπέτεια που υπερισχύει από όλες τις άλλες. Ενθαρρυντικό και όμορφο, ως διδαχή.

Το στόρυ είναι η κινηματογραφική μεταφορά μιας πραγματικής ιστορίας, όπου νεαρότατη κοπέλα καταφέρνει να επιβιώσει 40τόσες μέρες πάνω σε ένα ρημαγμένο ιστιοφόρο, στον μέσο του Ειρηνικού ωκεανού, μετά απο το πέρασμα ισχυρότατου τυφώνα, ο οποίος πήρε και

τον αγαπημένο της.

Το σενάριο δέχτηκε όλη την σπουδή του σύγχρονου κινηματογράφου, με εναλλαγές αισιοδοξίας και απαισιοδοξίας, συνεχή φλας μπακ και αντίστοιχη αγωνία.

Απολαυστικό το «έτσι είναι η ζωή».

Φινος γαλλικός κινηματογράφος, με θέμα το πόσο ρηχός και καταναλωτικός, πόσο επίπεδος, μονοδιάστατος μπορεί να γίνει ο κόσμος μας, τη στιγμή που η ζωή παρέχει όλα τα εχέγγυα να τη ζήσεις όμορφα και γνήσια.

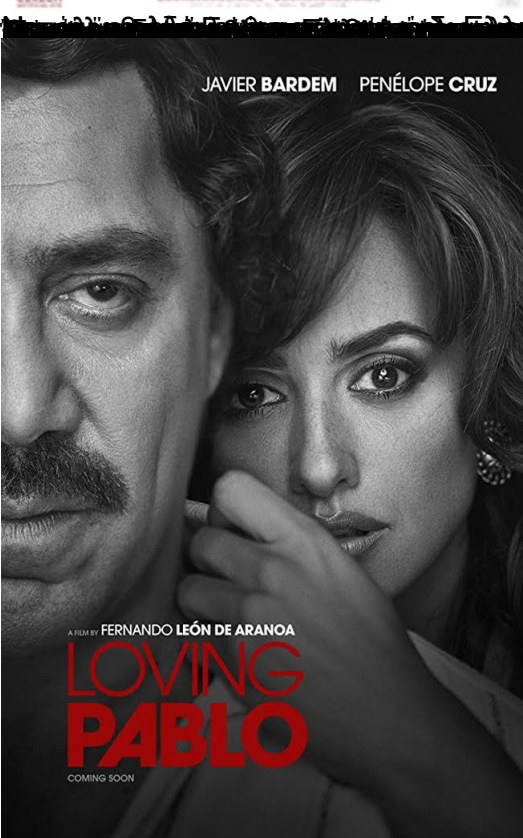
Κι όλα τούτα με χιούμορ.

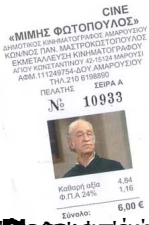
Στο ίδιο μοτίβο, από την ίδια χώρα το «La ch'tite famille», αλλά πιο υπερβολικό, λιγότερο εύστοχο, με μικρότερες κορφές.

Περνά και αυτό το ίδιο, ευρύτερο, μήνυμα.

Μια ταινία δύσκολη στην μετάφραση, για να μεταφέρει τα ιδιώματα της γλώσσας της γαλλικής επαρχίας, εκπρόσωποι της οποίας συγκρούονται με τους επιτυχημένους της πόλης. Ανήκοντας μάλιστα στην ίδια οικογένεια.

Μερίσματα: Το ποσό των μερισμάτων θα καταβληθεί στους δικαιούχους με βάση τον πίνακα μερισμάτων που θα δημοσιευθεί στην ιστοσελίδα της εταιρείας (www.stountio.gr) έως και το τέλος του έτους. Η καταβολή των μερισμάτων θα πραγματοποιηθεί την 30/09/2018.